

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουμταί ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΡΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοκτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικά σαλόνια. — Ἐπιστολὴ τῆς Πυθαγοριστρίας Θεανοῦς περὶ παιδικῆς ἀνατροφῆς (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ σκέψη (ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτη Ζωὴ τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ). — Ἡ ἡμέρα μιᾶς ζωγράφου (παρὰ τῆς κ. Boyer-Bretons). — Ἡ μίς Hellen Keller ὑπὸ Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστ. κ. Κ. Παρρέν). — Γυναικεία κίνησις. — Χάρτινα φορέματα. — Ἀλληλογραφία. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΣΑΛΟΝΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ;

Αὐτὸ ἐρωτῶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ζωὴ τῶν αἰθουσῶν μας εἶναι μᾶλλον νεκρά, διότι εἰς τὸν τόπον μας ἡ πολιτικὴ ἀπορροφᾷ, ἀπασχολεῖ, συγκινεῖ ὅλους ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τοὺς λούστρους τῶν δρόμων μέχρι τῶν κυριῶν κάθε ἡλικίας καὶ κάθε μορφώσεως.

Ἄλλου, λέγει ὁ ἐπιστολογράφος, ἡ πολιτικὴ εἶναι ἔργον τῶν ἀνδρῶν μόνον καὶ ἐξ αὐτῶν ἀκόμη ἀπασχολεῖ ὠρισμένους κοινωνικὰς τάξεις καὶ ομάδας. Ἐδῶ ὅπου ὅλοι καὶ ὅλοι γεννώμεθα, εἴτε ὑπὸ τὰς τυμπανοκρουσίας καὶ τὰ βροντόφωνα μιᾶς ἐκλογικῆς κινήσεως, εἴτε ὑπὸ τὰς βλασφημίας καὶ τὴν ἀγανάκτησιν μιᾶς ὑπουργικῆς μεταβολῆς, ὅπου τὸ ἀπασχολοῦν ὅλους ζήτημα εἶναι ἡ πολιτικὴ, φυσικὸν εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον μας ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ περιστρέφεται καὶ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ μας νὰ φέρη καὶ εἰς τὰς κοσμικὰς ἀκόμη ἐκδηλώσεις τῆς χαρακτῆρα μᾶλλον πολιτικῶν.

Δι' αὐτὸ ἂν ἡ ὁμιλία νεκρόνεται, ὅπου συγκεντρώνονται πέντε δέκα ἄνθρωποι διὰ νὰ περάσουν δύο τρεῖς ὥρας μιλῆ, καὶ οἱ ἄνδρες καταφεύγουν εἰς τὸ χαρτεπαίγιον καὶ αἱ γυναῖκες εἰς τὸ τσάι καὶ τὰ γλυκά, ὅμως ἡ ζωὴ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ εὐφυΐα τοῦ Ἑλλήνου καὶ τῆς Ἑλληνίδος ἀκόμη ζωογονεῖται καὶ σπινθηροβολεῖ καὶ ἡ συζήτησις γίνεται γενικοῦ

ἐνδιαφέροντος εὐθὺς ὡς ἡ πολιτικὴ ἀνχιμῆθῃ εἰς τὴν ὁμιλίαν.

Ἵποθέτω ὅτι ὁ γράφων θέλει νὰ εἰπῇ μὲ αὐτὸ ὅτι ἔχομεν μᾶλλον πολιτικὰς αἰθούσας καὶ ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἡ εὐφυΐα, τὰ ὅποια λείπουν ἀπὸ τὰς κοινὰς ὑποδοχὰς τῶν ὠρισμένων ἡμερῶν.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν ἦτο κατάλληλος ἡ περίστασις, ἂν ὑποθεθῇ ὅτι δὲν εἴχαμεν ἰδέαν τῶν πολιτικῶν σαλονιῶν μας, νὰ ζητήσωμεν νὰ μελετήσωμεν καὶ ψυχολογήσωμεν τὴν ζωὴν καὶ κίνησιν αὐτῶν. Καὶ διὰ μίαν στιγμὴν μάλιστα ἐφαντάσθημεν τὴν ζωὴν αὐτὴν μὲ τὴν οἰκοδόσποιναν ποτισμένην ἀπὸ τὴν πολιτικὴν δρᾶσιν τῶν πολιτικῶν αἰθουσῶν τῆς Γαλλίας—ἀφοῦ ἀπ' ἐκεῖ μᾶς ἔρχονται ὅλα ὅσα μιμούμεθα—μὲ τὸ πνεῦμά τῆς ἐφωδιασμένον ἀπὸ ιδέας πατριωτικῆς, εὐγενεῖς καὶ μεγάλας, μὲ τὴν εὐφυΐαν καὶ διορατικότητά τῆς ἐπεμβαίνουσας εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν τῆς συγκρούσεως δύο ἀντιθέτων πολιτικῶν φρονημάτων καὶ ἐξομαλύνουσας κάθε δυσκολίαν, πάντοτε ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος.

Καὶ ἀνεγνωρίσαμεν ὅτι εἰς ἔθνος μικρὸν καὶ νέον ὡς τὸ ἰδικὸν μας, τὸ ὁποῖον ἀκόμη εὐρίσκεται εἰς ζύμωσιν πολιτικὴν καὶ τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τοῦ διὰ νὰ σωθῇ, νὰ προαχθῇ καὶ νὰ μεγαλοουργήσῃ, εἶναι πρόωρον νὰ ζητοῦμεν μὲ ὀφθαλμοὺς καλλιτεχνικῆν καὶ καλλιλογικῆν τόσον ἀναπτυγμένην, ὥστε αὐτὴ νὰ ἀποτελῇ τὸ ὠραῖον ἄρτυμα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως.

Αἱ τέχναι καὶ ἡ φιλολογία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀκμάζουσιν, παρὰ εἰς λαοὺς, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἤδη ἀγωνισθῇ καὶ παλαίσει διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐθνικὴν τῶν ὑπαρξιν καὶ οἱ ὅποιοι ἀμέριμοι πλέον δι' αὐτὸ, ζητοῦν εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ὠραίου τὰς μεγάλας τοῦ πνεύματος

καί τῆς ψυχῆς ἀπολαύσεις.

Ὁ γράφων ἔχει δίκαιον ἀνκνιρρήτως : "Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν καὶ πραγματικῶς, ἀφοῦ τὰ εἶδαμεν φανταστικῶς τί γίνεται εἰς τὰ πολιτικὰ σαλόνια τὰς ἡμέρας αὐτάς. Ἄς παρακολουθήσωμεν τὰς νεωτέρας Ἡγερίδας τῆς πολιτικῆς ζωῆς, καὶ ἄς ἀκούσωμεν ἀπὸ τὰ παρθένα στόματά των τὰ χρυσὰ ῥήματα, τὰ ὅποια θὰ ἀναπερώσουν τὰς ἐλπίδας μας διὰ τὸ ἐθνικὸν μας μέλλον.

Ἐθυσιάσαμεν ἓνα ὀλόκληρον ἀπόγευμα εἰς ἐπισκέψεις τοικύτης φύσεως, ἓνα ἀπόγευμα ἠλιόλουστον, μὲ τὸ Ζάππειον, τὸν ὠραιότερον περίπατον τοῦ κόσμου, πλέον μέσα εἰς τὴν φωτοχυσίαν τῶν ρουμπινιῶν καὶ τῶν ἀμεθύστων μιᾶς δύσεως τὴν ὁποίαν μόνον ὁ Βερονέζε ἤμπορεῖ ν' ἀποδώσῃ.

Εἰς τρία ἀπὸ τὰ πολιτικὰ αὐτὰ σπίτια αἱ θύραι ἦσαν ἐρμητικῶς κλεισταί. Αἱ κυρίαὶ δὲν ἐδέχοντο. Μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν κυριῶν συνητήσαμεν εἰς κοινὴν φιλικὴν οἰκογένειαν.

"Ω! δὲν δεχόμεθα τὰς ἡμέρας αὐτάς, εἶπε. Φαντάζεσθε τί θὰ ἐγίνοντο τὰ σπίτια μας μὲ τὴν ἐκλογικὴν κίνησιν.

Ὁ ἄνδρας μου ἔχει ἐνοικιάσει ἰδιαιτέρον σπίτι καὶ ἐκεῖ βλέπει τοὺς φίλους του. Πολὺ ὀρθὰ καὶ πολὺ σωστὰ εἶπα καὶ ἐξηκολούθησα τὴν ἀνζήτησιν τῶν πολιτικῶν σαλονιῶν.

Ἐπὶ τέλους εὗρηκαν δύο, τὰ ὅποια ἐδέχοντο. Εἰς τὸ ἓν ἀπὸ αὐτὰ εἶχαν σηκώσει ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν ὅ,τι πολὺτιμον καὶ ὠραῖον ὑπῆρχε, καθὼς καὶ ἀπὸ μίαν μικρὰν αἰθουσαν συνεχομένην μὲ τὴν τραπεζαρίαν. Οὔτε ἓν ἄνθος, οὔτε ἓν bihelot, οὔτε μία εἰκὼν, οὔτε ὀλίγον μεταξωτὸν ἢ βελουδὸν εἰς τὰ καθίσματα καὶ τοὺς καναπέδες. Ὅλα ἦσαν λινοφορεμένα, ὅλα προφυλαγμένα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν ἀκόμη τῶν βεβήλων βλεμμάτων τῶν καμματικῶν φίλων.

Ἡ κυρία ἐδέχετο εἰς τὸ σαλονάκι, ὁ κύριος εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Οὔτε τσάι, οὔτε κέικ, οὔτε μπομπόνια, οὔτε καφέδες. Πέντε ἐξ κύριοι, στενωτέρα, φαίνεται, συνδεδεμένοι μὲ τὴν οἰκογένειαν ἐτριγύριζαν καπνίζοντες. Οἱ ἄλλοι, οἱ ξένοι, εἰσῆρχοντο ἔδιδαν τὸ χέρι εἰς τὸν ὑποψήφιον καὶ ἐθεωροῦντο εὐτυχεῖς, ὅταν εὗρισκαν ἓνα καθισμα διὰ νὰ καθίσουν. Ἐὰν δὲν εὗρισκαν θέσιν ἐστέκοντο ὀρθοὶ πλησίον τῆς θύρας. Οἱ εὐτυχέστεροι ἦσαν ὅσοι συνήντων ἐκεῖ ἓνα γώριμον. Τὸν ἐπλησίαζαν καὶ χαμηλοφώνως, ὡς νὰ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀντήλασσαν μαζὴ τοῦ ὀλίγου λόγια. Οἱ πλέον ἐπίσημοι εἰσῆρχοντο εἰς τὸ σαλονάκι τῆς κυρίας. Τῆς ἔδιδαν τὸ χέρι καὶ ἐκάθηντο.

Τὰ παιδιὰ; ἡ κυρία; ἠρώτα ἡ οἰκοδέσποινα κρατοῦσα μετὰ δυσκολίας ἐν χάσμαμα. —Εὐχαριστῶ, ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐπισκέπτου. —Ὁραῖος καιρὸς, ἐπρόσθεσεν ἐρχομένη εἰς ἐπικουρίαν γραῖα συγγενῆς τοῦ ὑποψηφίου. —Διακάδα θυμασία! ἔλεγε τρίτος μειδιῶν βλακωδῶς.

Ἀφῆνης εἰσῆλθεν ἓνας νέος ζωηρότερος τῶν ἄλλων. Αἴ! τί εἶπεν, ἠρώτησεν ἡ κυρία, ὡς ἐμψυχομένη κάπως. —Ἰδοῦ, ἐσκέφθη. Εἶχα ἄδικον νὰ ἀπελπίζωμαι.

—Εἶπεν, ἀπήντησεν ὁ νέος, πλησιάζων τὸ στόμα του εἰς τὸ αὐτὸ τῆς κυρίας, ὅτι ἂν δὲν τοῦ ὑποσχεθῶμεν ρητῶς νὰ ἐνεργήσωμεν διατὴν θέσιν αὐτὴν, νὰ μὴ περιμένωμεν οὔτε ἓνα ψῆφον.

Ἐπρεπε νὰ ὑποσχεθῆτε, εἶπεν ἡ κυρία.

Μα εἶναι ἀδύνατον νὰ μᾶς τὴν δώσουν, ἀπήντησεν ὁ νέος μὲ κάποιον στενοχωρίαν.

Ἐπρεπε νὰ ὑποσχεθῆτε, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία μὲ πείσμα. Τί μᾶς μέλλει ἂν ἤμπορῆ νὰ γίνῃ ἢ ὄχι. Μήπως ἡμεῖς θὰ ἐκἀμναμεν συμβόλαιον. Νὰ πῆτε ἀμέσως καὶ νὰ ὑποσχεθῆτε, ὅ,τι σὰς ζητήσουν.

Ἰδοῦ τὸ ἓν πολιτικὸν σαλόνι καὶ ἡ πολιτευομένη κυρία, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσαμεν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΡΙΑΣ ΘΕΑΝΟΥΣ ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Θεανῶ πρὸς Εὐδούλην, χαίρειν.

Μανθάνω ὅτι ἀνατρέφεις τὰ παιδιὰ σου μὲ πολλὴν μαλακότητα. Χρέος καλῆς μητρός εἶναι νὰ μὴ φροντίζῃ μόνον πῶς νὰ εὐχαριστῆ τὰ παιδιὰ τῆς, ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν καλὴν συμπεριφορὰν. Πρόσεξε λοιπὸν νὰ μὴ κρεκκλίνῃς ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς καλῆς μητέρας εἰς τὸν τῆς ἀδυνατίου. Ὅταν τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν μὲ ἀπολαύσεις μεγάλας κατανοῦν ἀνθρώποι παραλυμένοι. Διότι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τίποτε τερπνότερον διὰ τοὺς νέους ἀπὸ τὴν συνήθειαν τῶν ἡδονῶν. Δὲν πρέπει λοιπὸν, φίλη, ἡ ἀνατροπὴ τῶν παιδιῶν σου νὰ συντελῆ εἰς τὴν διαφθορὰν των. Ἡ διαφθορὰ ἐπέρχεται ἀφευκτος, ὅταν τὰ παιδιὰ ἀγαπήσουν τὰς ἡδονὰς τόσον, ὥστε νὰ γείνουν φιλήδονα ψυχῆ τε καὶ σώματι. Καὶ οὕτω ἐχθροὶ τῆς ἐργασίας γίνονται τρυφηλότεροι καὶ περισσότερον ἡδονικαί. Πρέπει νὰ γυμνάζωμεν τὰ παιδιὰ μας εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν κάθε δυσκολίαν τῆς ἀνατροφῆς καὶ εἰς τὸ νὰ πάσχουν καὶ νὰ λυποῦνται ἀκόμη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ νικῶνται ἀργότερα ἀπὸ τὰς λύπας, νὰ μὴ γίνωνται ὀκνηροὶ ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοπιᾶσουν, ἀλλὰ νὰ ἐκτιμῶν τὰς ἀρετὰς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καὶ νὰ ἐμμένουν εἰς αὐτάς, περιφρονοῦντες τὰς ἡδονὰς.

Δὲν πρέπει νὰ τὰ συνειθίσωμεν νὰ τρώγουν μὲ λαίμαργίαν πλῆθος φαγητῶν, ἀλλ' οὔτε νὰ δαπανῶμεν πολλὰ διὰ τὰς διασκεδάσεις των, διότι τότε γίνονται ἀνυπότακτα καὶ ἀπειθῆ. Δὲν πρέπει νὰ τὰ ἀφίνης νὰ λέγουν καὶ νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν, ἀλλ' οὔτε νὰ τρομάζῃς ἐὰν κλαίουσιν, ἀλλ' οὔτε νὰ ζητῆς νὰ τὰ κάμῃς ἀμέσως νὰ γελοῦν. ἀλλ' οὔτε νὰ γελάς, ἐὰν κτυποῦν τὴν νταντά των καὶ ἐὰν σοῦ ὀμιλοῦν ἄσχημα. ἀλλ' οὔτε νὰ τοὺς παρέχῃς τὸ θέρος δροσίαν καὶ τὸν χειμῶνα πολλὴν ζέστην καὶ εὐμάθειαν. Τα πτωχὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀνατρέφονται εὐκολώτερα, χωρὶς διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον γερά νὰ εἶναι, ἀλλὰ καὶ μάλιστα πλέον εὐθυμα. Ὅπως ἡ φυλὴ τῶν Σαρδαναπάλων ἀνατρέφει τὰ παιδιὰ τῆς καὶ ἐσὺ κάμνεις μαλακὴν τὴν ἀκμαίαν φύσιν τῶν ἰδικῶν σου.

Διότι τί θὰ γείνη ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖον κλαίει, διότι δὲν τοῦ δίδουν νὰ φάγῃ, εὐθὺς ὡς τὸ ἐπιθυμῆσιν καὶ ὅταν τρώγῃ θέλει ἐκλεκτὰ φαγητὰ, καὶ ὅταν κάμνῃ ζέστην λιποθυμεῖ, καὶ ὅταν κάμνῃ κρῦο τρέμει· καὶ ὅταν τὸ τιμωροῦν αὐθαδιάζει καὶ λυπεῖται, διότι δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς κάθε ἰδιοτροπίαν του, καὶ θυμῶναι, διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ μασήσῃ

καὶ ἐπὶ τέλους ἐκθηλύζεται. Γνωρίζουσιν, ὃ φίλη, ὅτι τὰ παιδιὰ ὅπου διασκεδάζουν μικρὰ, γίνονται ὅταν μεγαλώσουν δοῦλοι τῶν ὀρέξεών των, προσπάθει νὰ τὰ ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὰς ἡδονὰς καὶ ἀνατρέφῃ τα μὲ αὐστηρότητα. Συνειθισέ τα ὥστε νὰ ἤμποροῦν νὰ ὑποφέρουν καὶ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν καὶ τὸ ψῆχος καὶ τὴν ζέστην καὶ τὴν περιφρόνησιν ἀκόμη τῶν φίλων καὶ τῶν ἀνωτέρων των. Καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ γίνον εὐγενῆ τὴν ψυχὴν, μὲ αἰσθημάτων ὑψηλὰ, εἰς τὰ ὅποια θὰ τείνουν ὅλα αἱ προσπάθειαι των. Διότι οἱ κόποι, φίλη, κεντρίζουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ τελειοποιοῦν εἰς τὴν ἀρετήν. Καὶ ὅταν συνειθίσουν εἰς τοὺς κόπους γίνονται πλέον ἐνάρετα. Πρόσεξε λοιπὸν, φίλη, μὴ ὅπως τὰ κκοκαλλιεργημένα ἀμπέλια δὲν δίδουν καρποὺς καὶ τὰ ἰδικὰ σου παιδιὰ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἀνατροφῆς πολὺ μαλακῆς, κατακτήσονται καὶ αὐτὰ ἀνίκανα καὶ μάταια.

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΣΚΕΨΗ

Ἄπ' ὅλα τὰ θεόμορφα τῶν ἀγαλμάτων φέγγει

Κι' ἀπ' ὅλους τοὺς χρυσοὺς ρυθμοὺς ποῦ πλέκει ὁ ποιητής,

Ποῖος ξέρει ἂν πῶς ξεχωριστὰ καὶ ἂν πῶς μακριὰ δὲ φέγγει

Μιὰ καλὴ πράξι ἀγνωρίστη, μπάλασμο μᾶς πληγῆς!

Τὸ Κρῖμα τὸ σκυλόκαρδο κ' ἡ ἀκάθαρτη Κακία

Τάχα γιὰ τὴν ἀλάθευτη κάποιου θεοῦ ἀκοή

Δὲν εἶναι μιὰ σοφώτατη τρικυμιστὴ ἀρμονία

Τῆς μελωδίας ποῦ ψέλνει μας ἡ γαλήνη Ἀρετῆ;

Τῆς Τέχνης λάμπουν οἱ ναοί, λάμπουν τὰ οὐράνια τόξα

Τοῦ Λόγου, λάμπουν τὰ ῥαματὰ τὰ θριαμβευτικά·

Τάχα ν' ἀξίζουσι στὸ Πᾶν τὸ νόημα καὶ τὴ δόξα

Τοῦ ἀνθοῦ ποῦ χαίρεται ἡ αὐγὴ καὶ κλαίει νεκρὸ ἢ βραδιά;

Ἐψώνεται ὁ βαθύσοφος, ὅλες τίς θύρες κρούει

Τοῦ Ἀπειροῦ, καὶ ὅλες στέκεται τίς Σφίγγες καὶ ρωτᾷ·

Ὁ στραυώτης ὁ ἄγνωμος ποῦ ἀρώτητα ὑπακούει

Σὲ μιὰν ἀλήθεια ὑπέριστη δὲν εἶνε πῶς σιμά;

Ὁ μέγα τραβοπάλαμα! Ποῖα δύναμη, ποῖος ξέρει!

Μετράει τὰ καταμέτρητα καὶ πλάθει τὰ τρανά;

Ἡ σκέψη τοῦ ξεχωριστοῦ ἢ ἀταλῆραστη; ποῖος ξέρει!

Τοῦ πλῆθους ἢ θαμπῆ ψυχῆ ποῦ ἀλόγισια ξεσπᾷ;

Γιὰ νὰ βλογῆσῃ εἶν' εἶτομο κάποιο πανίερο χέρι·

Τάχα καὶ ποῖος ὁ εὐλογητός; Τὸ ἐλεύτερο πουλὶ

Πόχει παρτίδα ὅπου τὰ δροῦ φτεροὶ τὸ γοργοφῆρη,

Ἡ τὸ φυτό ποῦ ἀνθόβολο μιᾶς φούχτας δένει γῆ;

Καὶ ποῖο τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ; Νόμος ποῦ εἶν' ὅλος μάτι,

Ἡ κάποιος τυφλὸς ἔρωτας; Τί θὰ μᾶς πᾶν ἐκεῖ;

Σκυφτὸ ἓνα τρομοψάξιμο στὸ κρῦφιο μονοπάτι,

Ἡ σιέρεο γοργοπάτημα στὸ δρόμο τὸν πλατὺ;

Ὁ κόρη ὀνειροστέφανη, μαλλῶνεις πάντα, ὦ Σκέψη,

Μὲ μιὰν αἱματοστάλαχτη ἀντρογύναικα γοργῆ·

Τάχα ποῖο γάλα εἶνε γραφτὸ νὰ γιάνῃ καὶ νὰ θρέψῃ

Σὲ μιὰν ὑγίαν δλύμπια τὴν ἄρρωστη ζωῆ;

Ἄγγελε, μ' εἶνα γίγαντα, παλαίβεις πάντα, ὦ Σκέψη,

Κι' ἀπλώνει γιὰ νὰ σφίξῃ σε τὰ χέρια τὰ ἑκατό.

Κρίνο ἢ ρομφαία θὰ κρατᾷς; Καὶ ὁ κόσμος θ' ἄξῃ ρέπει,

Καὶ τὸ δικὸ σας πάλαμα δὲ θ' ἄξῃ τελειωμό!

(Ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτην Ζωὴν τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ).

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Εἰς τὸ ἔργον τῆς ἡ ζωγράφος, καθὼς καὶ ὁ ζωγράφος, ὅπως καὶ εἰς τὰς ἄλλας τέχνας, ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐξασκήσῃ τὴν πνευματικὴν του ἐνέργειαν. Φέρει μαζὴ τοῦ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰς φροντίδας, αἱ ὅποια εἶνε αἱ αὐταὶ δι' ὅλους τοὺς καλλιτέχνους, εἰς ὅποιον δὴποτε γένος καὶ ἂν ἀνήκουν, ὅ,τιδὴποτε ἰδεῶδες καὶ ἂν ἀκολουθοῦν, ὅ,τι εὐκολίαν καὶ ὅ,τι τάλαντον καὶ ἂν ἔχουν.

Ἡ ἀξία εἶνε ἀναφορική, δὲν εἶνε ἔτσι; καὶ ὁ καλλιτέχνης ὁ ὅποιος πραγματοποιεῖ μετρίως ἓνα μέτριον ἰδεῶδες—διότι αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις του τῆς ἐφευρετικότητος καὶ τῆς δημιουργίας δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φθάσῃ εἰς ἀντίληψιν καὶ ἐκτέλεσιν ἀνωτέρων—δὲν ἔχει εἰς γενικὰς γραμμὰς ὀλιγώτερον ἀξίαν ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐκτελεῖ ἓνα ἔργον τέλειον, διότι ἡ ἀντίληψίς του τοῦ ἐπιτρέπει νὰ συλλάβῃ ἓνα ὑψηλὸν ἰδεῶδες καὶ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ τοιοῦτον, ἢ ἐπάνω κάτω, ὅποσον τὸ ἐφαντάσθη. Καὶ δὲν θ' ἀρνηθῆ κανεὶς ὅτι εἰς τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου τὸ πᾶν εἶνε νὰ φαντασθῇ ἓνα ἰδεῶδες καὶ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερα, διὰ μέσου τῶν ἀναριθμητῶν δυσκολιῶν τῆς τέχνης.

Ὁ ἄνδρας τοῦλάχιστον ἔχει εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης του, διὰ νὰ ὑπερικήσῃ τὰς δυσκολίας καὶ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἔργα πλέον σύμφωνα μὲ τὸ ἰδεῶδες του, πνεῦμα ἐλεύθερον ἀπὸ κάθε ξένην φροντίδα πρὸς τὴν τέχνην, ἐλεύθερον ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς φροντίδας, τὰς οἰκογενειακὰς, τὰς κοινωνικὰς. Τὸ ἐργαστήριόν του εἶνε ἓνα εἶδος μυθικοῦ πύργου, ὅπου δὲν φθάνει κανεὶς ἐξωτερικὸς θόρυβος, ὅπου καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἰσέρχεται, παρὰ ἀφοῦ λησμονήσῃ ὅλας τὰς ἀσχολίας, αἱ ὅποια ἡδύναντο νὰ βλάψουν τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ πραγματοποιήσῃ.

Ἡ γυναίκα ἔχει ὀλιγώτερον εὐνοηθῆ ἀπὸ τὴν τύχην. Ὅσον καλλιτέχνης καὶ ἂν εἶνε, δὲν εἶνε πρῶτον γυναίκα; Γυναίκα, δηλαδὴ, ὃν τὸ ὁποῖον ἔχει χιλιάς φυσικὰς ἢ κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις, τὰς φροντίδας τοῦ σπιτιοῦ, τῶν παιδιῶν, τοῦ συζύγου καὶ ἀκόμη τῶν καμικῶν ὑποχρεώσεων. Τὸ ἐργαστήριόν τῆς εἶνε ἓνα διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ τῆς οἰκογενεῖας: μικρὰ παιδικὰ παίζουσι ἐκεῖ καμμιὰ φορὰ, ἐνῶ ἡ μαμὰ προσπαθεῖ νὰ σκιασῇ ἓνα πρόσωπον, νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς μίαν κίνησιν, νὰ ζωηρέσῃ ἢ νὰ κάμῃ γλυκυτέραν μίαν ἐκφρασιν· εἰς τὸ μεταξὺ ἡ ὑπηρετρία ἔρχεται νὰ λάβῃ διαταγὰς διὰ τὸ γεῦμα, μία φίλη, περαστικὴ, ἔρχεται νὰ ταράξῃ μὲ τὴν φλυαρίαν τῆς τὴν ἐμπνευσιν καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τῆς καλλιτέχνης.

Ἄ! ἡ ἡμέρα μιᾶς ζωγράφου ἔχει πάρα πολλὴν ἐργασίαν, ὅταν εἶνε συγχρόνως καλλιτέχνης καὶ μητέρα οἰκογενεῖας! Τὸ σπίτι, τὰ παιδιὰ, ὁ σύζυγος, οἱ ὑπηρεταί, τὰ μαθηματὰ, καὶ τέλος κατὰ διαστήματα πολὺ μικρὰ τὸ ἀληθινὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον κάμνει κανεὶς διὰ τὸν ἑαυτόν του, διὰ τὴν δόξαν, δ' αὐτὴν ἔκθεσιν.

Ἄλλὰ τὰ μικρὰ ὅσον ἐπιβλαβῆ καὶ ἂν εἶνε εἰς τὴν τέχνην, ἔχουν καμμίαν φορὰν καὶ τὰς ὠφελείας των, διότι προτιμῶνται ἀπὸ κάθε ἄλλο μοντέλο.

Ἐγὼ ὡς μητέρα προτιμῶ τὰ ξανθὰ ἢ μελαγχροινὰ κε-

φαλάκια τους, από άλλους ώρασιους τύπους, δια τους οποίους θα υπερηφανεύοντο άλλοι. Τα τοποθετώ καθ' όλους τους τρόπους εμπρός εις τον όριθόντά μου, τα χαϊδεύω, τα τελειώνω και τα ξαναρχίζω, δέν βρύνομαι ποτέ τα μικρά μου, τα όποια κουράζονται πολύ γρηγορώτερα. Και από τότε όπου ο Θεός μου τα έδωκεν, έχω τόσο δοκιμάσει να τους δώσω κάτι από τον έαυτόν μου, ώστε υπάρχουν στιγμαί όπου νομίζω, με το πινέλο στο χέρι, ότι δημιουργώ κάτι νέον. Και φθάνω ν' άγκυπήσω τόνον το μικρόν έργον μου ώστε, κατά το παράδειγμα του ειδωλολάτρου Πραξιτέλους και του χριστιανού Fra Angelico, κάμμια φορά εύρίσκομαι να εργάζωμαι γονατισμένη εμπρός του.

Πρό όγδοηντα έτών, ή "Ενωσις των Γυναικων ζωγράφων και γλυπτων συνετέλεσεν όχι όλίγον εις το να καλλιτερεύση ή θέσις των γυναικων καλλιτεχνων. Χάρις εις τας άδιακόπους προσπαθείας της, τα έργα των ζωγράφων γυναικων εξετέθησαν εις την κρίσιν του κοινου, και ή κατ' έτος γενομένη Έκθεσις του Σωματείου εινε μία από τας καλλιτέρας έορτάς της εποχής εις το Παρίσι. Πόσοι δέν όφείλουν εις την σύστασιν της την καλλιτεχνικήν επιτυχίαν των και την περιουσίαν των. Θα ήτο άχαριστία, αν δέν ανεγνωρίζετο ή ευεργετική έπιρροή της και αν δέν απέδιδετο ή πρέπουσα ευγνωμοσύνη εις τους ιδρυτάς της Ένωσεως αυτής κύριον και κυρίαν Bertaux, οι όποιοι με τόσην μετριοφροσύνην ειργάσθησαν. Έπί τή ευκαιρία της 24ης Έκθέσεως, τα μέλη της Ένωσεως θα ζητήσουν από τον κ. Πρόεδρον της Γαλλικής Δημοκρατίας, δια τον κύριον και την κυρίαν Léon Bertaux, τους ιδρυτάς του Έργου, τον σταυρόν της Λεγεώνας της Τιμής, δια του όποιου αξίζει να τιμηθούν οι δύο ευγενείς αυτοί γέροντες, οι τόσον εργασθέντες υπέρ της ώραίας τέχνης.

(Marthe Boyer-Breton).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ ΚΑΙ ΚΩΦΑΛΛΩΝ B'.

Έλένη Κέλλερ.

Είχον περάσει πολλά έτη από τότε όπου ο Ιατρός Howe δια της διδασκαλίας έφώτισε την ψυχήν της Λόρας Bridgman όταν, το 1887, υπέδειξαν εις τον γαμβρόν και διάδοχον του Ιατρού Howe εις τον κύριον Anagnos, διευθυντήν του Σχολείου των τυφλων της Βοστώνης, μίαν άλλην μικράν τυφλήν και κωφάλλων, ή όποία ήτο έπτά έτών.

Όνομάζετο Έλένη Κέλλερ και οι γονείς της ήσαν πλούσιοι και πολύ έξυπνοι. Το δυστυχές αυτό παιδί, πολύ ώραϊον, πολύ λεπτοφυές, έπίσημον σήμερα εις όλας τας Ήνωμένας Πολιτείας, είχε γεννηθή υγιές και με όλας τας αισθήσεις εις λαμπράν κατάστασιν. Δέκα όκτώ μηνων έπληθεν από έγκεφαλικήν συμφορήσιν και έκινδύνευσε ν' αποθλή. Όταν ο πυρετός παρήλθεν, ενόμιζαν ότι το παιδίον έσώθη και όλοι έχαιροντο. Μετά πολλάς μόνον ήμέρας

παρετήρησαν τα ίχνη, τα όποια άφησεν ή ασθένεια : το παιδί δέν έβλεπε πλέον, ούτε ήκουε...

Σήμερα ή Έλένη Κέλλερ εινε είκοσι πέντε έτών, γνωρίζει πολλάς γλώσσας, γράφει και μελετά με το σύστημα των τυφλων, ακολουθεί τα μαθήματα του Radcliffe College, και εινε ήδη συγγραφεύς δύο βιβλίων : της "Ιστορίας της Ζωής μου και του Κλειδιού της Ζωής μου, μäs διηγείται τοιουτοτρόπως τας πρώτας παιδικάς της έντυπώσεις : «Είχον παρατηρήσει ότι ή μητέρα μου και αι φίλαι μου δέν μετεχειρίζοντο σημεϊα καθώς εγώ, όταν είχον ανάγκην από κάτι, αλλά συνεννοούντο με το στόμα τους. Κάμμια φορά έμπενα ανάμεσα από δύο πρόσωπα, όπου ώμιλουσαν και άγγιζα τα χείλη των. Δέν ήμπορούσα να έννοήσω, και αυτό με έννοχλούσε, έννοχούσα τα χείλη μου και χειρονομούσα με θυμό χωρις αποτελεσμα». Και όμως το παιδίον δια της άφης και της όσφρήσεως, την όποιαν είχε πολύ λεπτήν, καταλάμβανε πολλά πράγματα :

«Αι προστοιμασίαι δια τα Χριστούγεννα, λέγει, ήτον πάντοτε μεγάλη χαρά δι' έμέ, φυσικά δέν εγνωρίζα τί έσήμαινε αυτό, αλλά με' ευχαριστούσαν τα ώραϊα άρώματα τα όποια έγέμιζαν το σπίτι και τα γλυκά, τα όποια μäs έδιδαν». Αυται αι μικραι ιδέαι του έξωτερικου κόσμου, τα κομματάκια αυτά της ζωής, δέν ήσαν πλέον άρκετά δια το παιδί το ζωηρόν και έξυπνον, όπως ήτο ή Έλένη Κέλλερ, ή καταδικασμένη εις την αιωνίαν σιωπήν και το αιώνιον σκότος. «Η έπιθυμία να κάμνω, ώστε να με έννοούν έμεγάλωνε. Τα όλίγα σχήματα, τα όποια μετεχειρίζομαι δι' αυτό, έγινοντο καθ' ήμέραν και ανεπαρκέστερα και αι προσπαθείαι μου δια να με έννοήσουν έτελειώνων πάντοτε με θυμόν. Ησθάνομαι σαν χέρια όπου δέν έβλεπα να με κρατούν και έκαμνα μεγάλας προσπαθείας δια ν' απαλλαγώ».

Την στιγμήν αυτήν το Σχολείον της Βοστώνης, όπου είχε ανατραφή ή Λόρα Bridgman της έστειλε μίαν νέαν διδασκάλισσαν μεγάλης αξίας την δεσποινίδα Sullivan, ή όποία έφερον ένα παράδοξον άγγελιοφόρον φωτός και αναστάσεως : μίαν κούκλαν μάλιστα μίαν κούκλαν την όποιαν είχε ντύσει αυτή ή Λόρα Bridgman. «Η δεσποινίς Sullivan μου έδωκε αυτήν την κούκλα. Όταν έπαιζα άρκετήν ώραν με αυτήν, ή δεσποινίς Sullivan έγραψε άργά, άργά, μέσα εις το χέρι μου, αυτήν την λέξιν D. O. S. S. (το όποϊον σημαίνει άγγλικά κούκλα). Αμέσως με' ένδιέφερε το παιχίδι αυτό του γραψήματος με τα δάκτυλα και έδοκίμασα να το μιμηθώ...» Όταν το έκατώρθωσεν ή Έλένη Κέλλερ έσώθη. Η συνεννόησις της ψυχής της με τους άλλους ανθρώπους αποκατεστάθη. Όπως το φώς της μυθολογίας, μετεδίδετο από τον ένα εις τον άλλον, ούτω και ή κούκλα της τυφλής και κωφάλλου ήλθε να φωτίση την ψυχήν της άλλης μικράς τυφλής και κωφάλλου, ή όποία εύρίσκετο ακόμη εις το σκότος.

Με τα αυτά μέσα τα όποια μετεχειρίσθησαν δια την Λόρα Bridgman, έμαθε και ή Έλένη Κέλλερ την γλώσσαν των κωφάλλων και έπειτα το γράψιμον των τυφλων. Γνωρίζει να διαβάζη την λέξιν με τα δάκτυλα, τα όποια βάζει εις τα χείλη του συνομιλητού της, και θέλουσα να

τα μάθη όλα ήκολούθησε τα μαθήματα του Radcliffe College και έκαμε λαμπράς εξετάσεις. Δέν άρκεϊται με το να εργάζεται μόνον, διασκεδάζει όπως και αι άλλοι. Υπάρχουν όλίγα παιχίδια, και τα μάλλον επικίνδυνα, τα όποια δέν παίζει. Η λέξις «άδύνατον» δέν φαίνεται να έχη γείνει δι' αυτήν. Έπραγματοποίησε το ρητόν του πρώτου διευθυντού του σχολείου των κωφάλλων και τυφλων, του Ιατρού Howe : «Τα έμπόδια έχουν γίνει δια να νικωνται».

(Κατά το γαλλικόν).

Είρηνη Νικολαϊδου

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Με το ποτηράκι το κρασί, το όποϊον έπρότεινε ή κ. Ροζά, ή συναναστροφή της κ. Δήμου έξωγογήθη κάπως. Και αυτή ή ίδια ακόμη, όταν είδεν όλους τους προσκεκλημένους της να πίνουν εις υγείαν της, ευχαριστημένοι, διότι τους παρυσιάζετο ή ευκαιρία να δείξουν την προς αυτήν συμπάθειάν των, και αυτή ανεθάρρησε και ήσθάνθη ότι δέν ήτο επί τέλους έντελώς μόνη και έρημος, αφού δέν ήτο ξένη και άδιάφορος εις τον κύκλον όλων αυτών των ανθρώπων της τάξεώς της. Ένίοτε ή συμπάθεια των πολλων είναι μία ανακούφισις δια τας ψυχάς τας έρημωμένας από αγάπην.

Η κ. Δήμου, ή όποία έλλως ήτο φύσις πολύ αγαθή, έλησμόνησε δια μίαν στιγμήν τας άνησυχίας της και ως να ήθελε και αυτής της άγνωστου φίλης του άνδρός της να έλκύση την συμπάθειαν, την έπλησίασε και ήρχισε να της όμιλη, χωρις κάμμιαν μνησικαϊάν. Και θα μείνετε πολύ εις τας Αθήνας ; την ήρώτησεν.

Η κ. Άνθοπούλου έταράχθη όλίγον από την έρώτησιν αυτήν και έφάνη ως να έσκέπτετο, εάν έπρεπεν ή όχι να άπαντήτη. Το πρόσωπόν της είχε λάβει μίαν έκφρασιν σκληρότητος τόσον καταφανούς, ώστε ή δυστυχής Έλένη άνησύχησε. Την έμισε λοιπόν τόσον ή γυναίκα αυτή, ώστε να όργίζεται, ακόμη και όταν αυτή ήθελε να είναι τόσον καλή μεζή της.

Η κ. Άνθοπούλου έννόησε πόσον κακά έφέρθη και άμέσως ήλλαξεν έκφρασιν και τρόπον. "Ω! αυτό, το πόσον θα μείνω έδω, έξκορτάται από πολλά πράγματα, ειπεν.

Η Έλένη την ήτένισε με βλέμμα έρωτηματικόν. Και δια πρώτην φοράν, ως την είδε καλά, κακά κατά πρόσωπον άντελήθη ότι όμοιάζε πολύ με τον άνδρα της και δια μις έσχημάτισε την βεβαιότητα ότι πραγματικώς ήτο συγγενής του. Το βλέμμα της και πριν που ήτο σκληρόν και τώρα που έγινετο καλόν ήτο έντελώς το ιδικόν του και το μέτωπον το ώραϊον και το χρώμα το μελαχρινόν και ή μύτη ή όλίγον κυρτή και τα μαλλιά τα κατάμαυρα. Τόσον δέ μεγάλη ήτο ή χαρά της από την ανακάλυψιν αυτήν, ώστε, εάν δέν έκρατεϊτο από την φυσικήν της δειλίαν, θα την άγκάλιαζε και θα την έφιλούσεν εκεί ένώπιον όλων.

"Ω! να μείνετε, να μείνετε, αισθάνομαι ότι θα σας αγαπήσω πολύ, ειπεν ή κ. Δήμου διαχυτικώτατα.

Η άλλη την είδε καλά, καλά, ως να είχε λόγους να

άμφιβάλλη δια την ειλικρίνειάν της, έφάνη σκεπτική, και έπειτα αφού έπεισθη ότι πραγματικώς της έλεγεν ότι ήσθάνετο, της ειπεν.

"Ω! θα είναι πολύ δύσκολον δι' έμέ να αποφασίσω να μείνω... τώρα μάλιστα.

Ο Δήμος τας έπλησίασε την στιγμήν άκριβώς, καθ' ήν ήτοιμάζετο να ειπή, διατι τώρα της ήτο δύσκολον να μείνη.

— Αι τί λέτε ; μου φαίνεσθε και αι δύο ευχαριστημένοι. Δέν είχα κάμμιαν άμφιβολίαν ότι θα συννεοσθε με ταξύ σας.

Εάν έν τούτοις παρηκολούθει τις το βλέμμα του καθ' όλον το διάστημα της συνομιλίας των δύο γυναικων θα ήννόη ήλην την αγωνίαν ή όποία τον είχε καταλάβει, όλον τον φόβον τον όποϊον ήσθάνετο δι' ένδεχομένην σκηνήν μεταξύ των εκεί ένώπιον όλων, σκηνήν, ή όποία θα τον εξέθετεν εις την κοινήν γνώμην κατά τρόπον έντελώς ανεπανόρθωτον.

Και ο κ. Άλέκος Δήμος, με' όλον ότι πάντοτε και εις κάθε περίστασιν έλεγεν ότι άψηφούσε τον κόσμον και ότι δέν έδιδε μιá πεντάρα για την γνώμην του, όμως έκρατούσε περισσότερο από κάθε άλλον εις το να θεωρηται τίμιος, ευγενής και άνθρωπος με καλήν άνατροφήν.

Με την ιδέαν αυτήν, την όποιαν είχε κπορθώσει να σχηματίσουν οι άλλοι περι αυτού, είχε άνοίξει τον δρόμον του εύκολώτατα, χωρις κάμμιαν θυσίαν, κανένα κόπον, κάμμιαν ιδιαιτέραν προσπάθειαν.

Από μικρό παιδί ο Άλέκος Δήμος είχε ακολουθήσει την τακτικήν να φαίνεται ευχάριστος προς όσους ήμπορούσαν να του φανούν χρήσιμοι. Ως μαθητής εις το σχολείον είχε διακριθή όχι δια την έπιμέλειάν του, όσον δια την έπιφυλακτικότητά του και δια τας περιποιήσεις του προς τους καθηγητάς του. Καλό παιδί ! ο Άλέκος Δήμος, έλεγαν οι καθηγηταί του, εύθυσ ως ήρχετο το όνομά του, είτε δια βαθμολογίαν, είτε δια προβιβασμόν. Καλός φίλος, έλεγαν οι φίλοι του, αν και ούδέποτε τους είχε δώσει κανέν δεύγμα φιλίας. Καλός νέος, έλεγαν οι σχετικοί του σπιτιού των, αν και δέν είξευραν και οι ίδιοι, διατι του έδιδαν αυτόν τον χαρακτηρισμόν.

Είχε γεννηθή εις την Όδησσόν, όπου ο πατέρας του από πωλητής μαστίχας κατήντησεν άργότερα μεγαλέμπορος. Αφού ήκολούθησεν εκεί τα μαθήματα του Έλληνικου Γυμνασίου, έπειτα τον έστειλαν εις το Παρίσι δια να σπουδάση νομικά. Κατά δυστυχίαν του όμως ο πατέρας του περιπλεχθείς εις μεγάλας έπιχειρήσεις έχασεν όλην του την περιουσίαν και ο Άλέκος Δήμος ήτο υποχρεωμένος, πριν ακόμη να τελειώση το πρώτον έτος των σπουδών του, να επιστρέψη εις Όδησσόν και να εργασθη δια να ζήση.

Το πράγμα του ήτο πολύ δυσάρεστον. Άλλά δέν ήμπορούσε να κάμη και διαφορετικά. Κατά καλήν του τύχην ένας μακρινός μάλλον θετός του, άνθρωπος εργατικός και κάπως εύπορος, μεσίτης σιτηρών, άπεφάσισε να του άναθήση την άλληλογραφίαν του και να του δώση συγχρόνως ώρας έλευθέρως δια να φοιτή εις το Ρωσσικόν Πανεπιστήμιον.

Ο Άλέκος Δήμος αν και δεν ηγάπα να εργάζεται, όμως έδεχθη ως σωτηριαν την προσφερομένη θέσιν εις το γραφειον του θείου του, με την οικογένειαν του όποιου και συνεδέθη στενωτάτα, αφού ησαν οι μόνοι άνθρωποι, οι όποιοι εις την περιστασιν αυτήν ήμπορούσαν να του φκνοϋν χρήσιμοι.

Ο θεός του είχε μίαν κόρην εύμορφη, κατά τρία ή τέσσαρα έτη νεωτέραν του Άλέκου, ή όποία έσπούδαζεν εις έν εκεί Ρωσσικόν γυμνάσιον και ή όποία μετά την πρόσληψιν του εξαδέλφου της εις την εργασία του πατρός της ήρχισε να σπουδάζη μαζή του Έλληνικά.

Βαθμηδόν και κατ' όλίγον συμπάθεια περιστότερον από συγγενική ανεπτύχθη μεταξύ των δύο νέων και με τας εύλευθερίας ήπου χαιρούν τα κορίτσια εις την Ρωσσίαν και με τον ανεξάρτητον και όρμητικόν χαρακτήρα της Σόνιας — ήτο το όνομα της κόρης — ή συμπάθεια μετεβλήθη εις ένα τρελλόν πάθος, το όποσον είχε ως αποτέλεσμα την απόφασιν των γονέων της να συνενίσουν εις τον γάμον της με τον εξαδέλφον της.

Άλλ' ό Άλέκος ήτο φιλόδοξος, όνειρεύετο να γίνη πλούσιος, να σχηματίση μίαν θέσιν κοινωνικήν, να διακριθί εις κόσμον διαφορετικόν από τον κύκλον των όφιπλούτων μικρεμπόρων της τάξεως του θείου του.

Έδωκεν όμως εύχαρίστως τον λόγον του, ήρραβωνίσθη με την κόρην, άλλ' όριστικώς ανέβαλε τον γάμον του με-

χρυσ ότου πάρη το δίπλωμά του. Το πράγμα είχε φανή πρωτίσπως φυσικόν εις την Σόνιαν, ή όποία ήτο σύμφωνος μαζή του και ή όποία υπεβάλλετο εις κάθε στερήσιν και οικονομίαν δια να εύκαλύνη και την οικογένειαν ακόμη του Άλέκου, ή όποία έστερείτο και υπέφερεν.

Τα δύο έτη των σπουδών του είχαν περάσει, όταν αφφνης ένα βράδυ, καθ' ήν στιγμήν έδειπνούσαν ό πατέρας της κόρης προσεβλήθη από κερχυνοβόλον αποπληξίαν. Ο θάνατος αυτός ό αιφνίδιος, ό απροσδόκητος μετέβαλεν εύθως και από της μιζς στιγμής εις την άλλην την θέσιν του Άλέκου Δήμου. Πρωτον με τον θάνατον του θείου του το μεσιτικόν γραφειον τούτου διελύετο και ό νέος έμεινε χωρίς εργασία. Δια μίαν στιγμήν έγινε σκέψις να αφήση αυτός τας σπουδάς του και να αναλάβη τας εργασίας του θείου του. Άλλ' ή ιδέα αυτή δεν του ήρесе διόλου. Να γίνη και αυτός μεσίτης, να τρέχη από το πρωί έως το βράδυ εις τα διάφορα έμπορικά γραφεία να ανεβοκατεβαίνη δέκα φορές την ήμέραν της σκάλας του χρηματιστηρίου, αυτό δεν ήτο ζωή. Ητι μαρτύριον.

Τας σκέψεις του αυτός ανεκοίνωσεν εις την Σόνιαν, ή όποία και του έδωκε πληρέστατα δίκαιον. Αφου δεν το θέλεις, σημείον ότι ούτε κλίσιν έχεις, άλλ' ούτε θα επιτύχης εις το έμποριον. Η μητέρα της, ή όποία ήτο Ρωσσίς και ή όποία είχε κήποιον ανάπτουζιν έπρότεινε να πωλήσουν το γραφειον και ό Sachas, όπως τον έλεγαν εκεί, να

— Άγαπητέ αδελφέ μου, ειπέ μου, τί θέλεις να κάμω δια την Ζαχάραν;—Να γίνης βοηθός της, στηρίγμα της!

Η Μαρία έσκέπετο μήν ήσαν οι λόγοι αυτοί παραλυρήματα του φοβερού πυρετού. Ποίου είδους υποστήριξιν έννοσε έκ μέρους μου δια μίαν πριγκήπισαν, δι' αυτήν την θυγατέρα του Άννα!

Άλλ' ως ελάτρευε τον αδελφόν της, δια τον όποιον πάντοτε έδειξε μεγάλην αυτοθυσίαν, δεν απέδειξε την έκπληξιν της, ούτε και εξήγησε εξήγησεν ύπεσγέθη εις αυτόν να κάμη ό,τι της εξήτει και με θυσίαν της ζωής της αν έπρόκειτο, ειπεν.

Ο πάσχων έφαινετο ως άγωνιών, ως να ήθελε περισσότερο να όμιλήση. Τρέμουσα και φρικιώσα ένταυτώ άνέμενε η Μαρία την πρόδον της κρίσεως, όπως αναπαύθη έκ του κόπου τον όποσον είχε καταβάλλει προφρών τας όλίγας λέξεις, και πλησιάζουσα πάλιν εις τα χείλη το ους λέγει :

— Τί άλλο ζητείς αδελφέ μου ; ειπέ, άκούω. Μετά πολλού κόπου έπρόφρεν έν όνομα.

Έστειλαμεν ήδη προς αναζήτησιν του, ειπεν η Μαρία. Η Μάρθα και έγώ το έσκέφθημεν άμέσως ; αλλά δεν εινε ούτε εις την Έρουσαλήμ, ούτε εις τα περίξ πλησίον ; άμα τον εύρου, και άκούση δια σε, θα σπεύση βέβαια και θα σε σώση.

Το πρόσωπον του πάσχοντος εκάλυψεν ώχρότης και ύφος θανάτου ; έκίνησε την κεφαλήν άπελπις, και καταβίβλων ύστάτην των δυνάμεών του προσπάθειαν, λέγει :

— Ειπέ του ότι ζητώ την συγχώρησιν του δια την άμελείαν μου, το έλεός του !

Αυτά ήσαν αι τελευταία λέξεις του έναρέτου, Λαζάρου. Έκλείσθησαν τα χείλη, εκλείσθησαν οι όφθαλμοί και εκοιμήθη τον αιώνιον ύπνον, κρατών πάντοτε την χείρα της αδελφής του, την όποιαν, οι σπεύσαντες εις την κραυγήν κατώρθωσαν μόνον να αποσπασουν.

Η Μάρθα δεν εκλαιεν άλλ' εκραύγαζεν, εκλαιε τον νεκρόν ως υιόν της, διότι ήτο πολύ μεγαλειτέρα του. Άλλ' εις την φωνήν της

συνέχιση τα μαθήματά του. Η πώλησις του γραφείου έγινε και το εισπραχθέν ποσόν των είκοσι χιλ. ρουβλίων προσετέθη εις την μικράν περιουσίαν, την όποιαν άφησεν ό πατέρας της Σόνιας και την όποιαν προώριζε δια προικα της.

ΧΑΡΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ένθυμεσθε τα πλισαρισμένα χαρτινα εκεινα abat-jours τα όποια ήσαν τόσον της μόδας πρό τινων έτών. Ησαν πολύ ώρκα και δεν εκόστιζαν πολύ.

Μετεχειρίζοντο φύλλα χαρτιού μετάξωτου διαφόρων χρωμάτων, έπειτα έπισκρίζαν κάθε φύλλο όσον το δυνατόν με πλέον λεπτες πιέτες κατά μάκρος, με προσοχήν να μην το ξεσκίσουν. Έπειτα εκολλούσαν τρία φύλλα κατά σειράν και από πάνω έβαζαν δύο—τρια φύλλα διαφορετικού χρώματος, τα έδεναν με μιá κορδέλλα και είχαν ένα θαυμασίον abat-jour.

Η εκτέλεσις των χαρτινων φορεμάτων εινε σχεδόν ή ίδια. Λάβετε φύλλα χαρτιού διαφόρων χρωμάτων, πλισκρίσατέ τα όσον το δυνατόν καλλίτερα, ένώσατέ τα το έν με το άλλο και έχετε μαζή με όλίγην φόδραν και όλίγην κλωστήν το αναγκαίον ύλικόν, δια να κατασκευάσετε το πλέον πρωτότυπον μασκαράδικο φόρεμα, ήπου έφαντασθήκατε.

εφρόντιζε και δια τον οίκον και δια τους πολυπληθείς φίλους και γνωστούς, οτινες συνέρρευσαν. Η Μαρία δεν ήθελε να ιδη ούτε να άκούση κανένα.

Παρήλθεν ύλόκληρος ή νύκτα και την επαύριον επέστρεψαν οι άνθρωποι, ους είχαν αποστείλει προς αναζήτησιν του Ίησού. Όλοι ήλπιζαν εις την δύναμιν του.

Ο νέος Ραββί ! Άμα έλθη εκεινος, θα εξυπνήση τον φίλον του, έλεγαν όλοι. Άλλ' όποια έκπληξις, ύποτον άλλος δια τας δύο αδελφάς, όταν οι αποσταλέντες επέστρεψαν πρό της κηδείας, λέγοντες : Εύρήκαμεν τον Ραββί ; του περιεγράψαμεν ακριβώς την θέσιν του φίλου του, τον παρεκαλέσαμεν θερμώς να σπεύση εις βοήθειάν του, άλλ' ήρνήθη επιμόνος. Έπ' ουδενί λόγω δεν ήβλησε να έλθη.

Η είδησις αυτή επλήγωσε καιριώς την Μάρθαν και την Μαρίαν Άλλά τί συμβαίνει ; Δεν ήθελαν να πιστεύσουν εις ό,τι ήκουαν. Ο Διδάσκαλος να μην έλθη προς σωτηριαν του φίλου του, τον όποτον ηγάπα τόσο !

Η πολύτιμος ζωή του νέου εσβέσθη ως κηρίον. μετά μεγάλης ταχύτητος, εις διάστημα πέντε ήμερών, παρά τας προσπαθείας και τους άκαμάτους κόπους και της επιστήμης, και των αδελφών του. Επιφανής ως ήτο, γνωστός εις την καλλιτέραν κοινωνίαν του τόπου, τόσον ή αιφνίδιος ασθένειά του όσον και ό επακολουθήσας αυτήν θάνατος επροξένησε μεγίστην έντύπωσιν. Οι λαβόντες μέρος και ακολουθήσαντες την νεκρικήν πομπήν ήσαν πολυάριθμοι. Έξηκολούθουν δε να επισκέπτονται το οίκον του θανόντος, κατά το θρησκευτικόν αυτόν έθιμον, επί ύλόκληρον εβδομάδα.

Η Μαρία ούδαμώς έφαινετο. Θα έλεγέ τις, ότι ό θάνατος νεκρώσας τον αδελφόν της, ενέκρωσε και το ιδικόν της πνεύμα. Ητο πτώμα ζών. Είχον παρέλθει τρεις ήμέραι από του θανάτου. Δεν έφευγεν από το δωμάτιον του εκπνεύσαντος αδελφού, δεν όμιλει, έμεινε νηστis. Είχεν ακολουθήσει μόνον την κηδείαν, καλύψασα την κεφαλήν δια πυκνού μαύρου πέπλου. Όταν τον έναπέθεσαν εις τον οικόγενειακόν τάφον, έγονυπέτησεν, εκλινε την κεφαλήν και ήσπα-

Φούστες με φραμπκαλάδες διαφόρους, μπούστους με ώρκα γαρνιρίσματα, καπέλλα, άνθη, τέλος ό,τι θέλετε δια να στολίσετε το φόρεμά σας.

Έχετε μίαν φούσταν ύλην πλισε την σουρόνετε όλίγον και την γαρνίρετε με φραμπκαλάδες και με φιογκους ή άνθη. Κατ' αρχάς πρέπει να ετοιμάσετε μίαν φόδραν πολυ έλαφράν, ή πατίστα ή και ταρλατάν και έπειτα αφού την δοκιμάσετε και έλθει καλά, εκει επάνω να ράψετε όσον στερεά σας επιτρέπει το ύλικόν το όποτον μετχειρίζεσθε το πλισε σας και τα διάφορα γαρνιρίσματα.

Αυται εινε όδηγία εις γενικας γραμμάς, τώρα εξαρτάται από την εκλογήν του σχεδίου, το όποτον εκαστος θα εκλέξη. Ένα ώρκιον σχέδιον εινε : φούστα πλισε με δύο φραμπκαλάδες διαφόρων χρωμάτων, επάνω εις τους φραμπκαλάδες κατά διαστήματα, άνθη ήλιου, πάλιν από χαρτί, μπουστος εις σχήμα ενός μεγάλου άνθους ήλιου, γύρω εις το νεκολτέ μικρά άνθη, εις τα μαλλια έπίσης. Η εκτέλεσις εινε πολυ εύκολος και πολυ όλίγον δαπανηρά.

Εις το είδος αυτό του φορέματος ύπάρχουν δύο καλά, διότι και εκειναι ήπου δεν θέλουν να εξοδεύσουν πολλα δύνανται να μασκαρευθουν, και όσαι ήμπορουν να εξοδεύσουν πολλα, αντί ενός φορέματος, με τ' αυτά έξοδα δύκννται να κάμουν περισσότερα, διότι ή αξία εκάστου δεν θα υπερχίνη τας δέκα δραχμάς.

σθη την γην, ητις τον εκάλυπτεν. Αί σελίδες όλαι του βιβλίου της πολυπαθούς ζωής της, μία προς μίαν περίσαντο τώρα πρό των όφθαλμών της, από των παιδικών χρόνων, ότε έπαίξε μετά του αδελφού μέχρι των θλιβερών στιγμών του θανάτου του. Ο κόσμος έφαινετο εις αυτήν τώρα ξένος.

Τα γεγονότα της ήμέρας εδύθισαν εις σιγήν θανάτου την οίκιαν Σίμωνος του λεπρού ως και την του άρχιερέως Άννα ; απ' εναντίας όμως τον οίκον του Μαλαχία εκάμαν κέντρον συζητήσεων, ως και την Φαρισαϊκήν λέσχην και πσσαν συνάθροισιν. Αί έχθρικώς διακείμεναι μεριδες είχαν εύρει πάλιν ύλην άφθονον. Ο Μαλαχίας έγεινε επί τή εύκαιρία ταύτη ρήτωρ. Ηγόρευε μεγαλοφώνως, όχι μόνον εις τας άνδρικής συναθροίσεις, αλλά και εις τον δρόμον, και μίαν γειτόνισαν αν συνήντα ηγαίνουσαν ή έρχομένην εκ της ηηγής :

— Αυτός ό Ναζωραϊός, αυτός ό αποτυφλώνων δια του φωτός του τώρα μάς έδωκε δείγμα ακριβές του χαρακτήρος του. Τον σεβαστόν γείτονά μας Λάζαρον, τον όπαδόν της διδασκαλίας του και αγαπητόν του φίλον περιποιήθη, μά την άλήθειαν πολυ ό περιόητος Σωτήρ των πασχόντων ! Πώς υπέεχθη τους αποστολείς, τους όποίους έστειλαν προς αυτόν αι αδελφαι του, με αγωνίαν ψυχικήν θανάτου, καθικετεύουσαι το έλεός του ; Έσπευσεν εις την επιθανάτιον κλίνην του φίλου ; Έβάλε την υπεράνθρωπον θέσαν του δύναμιν εις πράξιν, όπως έμποδιση τον θάνατον ; αυτός ό εξανιστών νεκρούς, και φωτίζων τυφλους και σωφρονίζων δαιμονιζομένους, ό σώσας τόσους άγνωστούς, πώς δεν κατώρθωσε να σώση τον φίλον του ; αυτός, το αίτιον τόσης γολής και όργης και συγχύσεως της κοινότητός μας και του γένους μας ! Ποϋ ήτο κρυμμένος ό θαυματουργός Ίησούς δια να ήνε σήμεραν ό Λάζαρος πτώμα ;

(Άκολουθεί)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Το πρωί άμέσως ειδοποιήθησαν οι άριστοι ιατροί της Έρουσαλήμ, οτινες έσπευσαν, άκούσαντες, ότι ήσθάνει ό άρχιτέκτων Λάζαρος.

Άλλά μάταιαι προσπάθειαι της επιστήμης και της άφουσίσεως των αδελφών του, ή ασθένεια του Λαζάρου ήτο πολυ σπουδαία ; έπασχεν από βρογχίτιδα και διπλήν πνευμονίαν, το σώμα δε καταβεβλημένον εις τον υπέρτατον βαθμόν. Έκ της πρώτης επισκέψεως ειπόν οι ιατροί, ότι έτρεχε μέγαν κίνδυνον και τψ όντι αι όλίγαι ήδη δυνάμεις του ασθενούς έμειούντο, κατήρχοντο μετά καταπληκτικής ταχύτητος.

Είχον παρέλθει τέσσαρες ήμέραι από της ασθενείας του, και ό Λάζαρος δεν έπρόφερε λέξιν ; έμεινε με κλειστους όφθαλμούς. Το έσπέρας της πέμπτης ήμέρας έστρεψε την κεφαλήν προς το φώς, και ήνοιξεν όλίγον τους όφθαλμούς. Διέκρινε το άγγελικόν πρόσωπον της αδελφής του Μαρίας, ώχρόν μόν τώρα, αλλά το βλέμμα της άγρυπνον επ' αυτού.

Δια της χειρός εκάλεσεν αυτήν πλησιέστερον. Έσπευσε προς τον αγαπητόν αδελφόν, έγονυπέτησε πρό της κλίνης του, πλησιάζουσα το ους εις τα χείλη του. Με διακοπτομένην φωνήν, δια συντόμων λόγων της όμίλησε περί των συμβάντων, προπαρουσάζων συνάμα αυτήν περί της τελευτής της ζωής του, και συνιστών ένθέρμως την Ζαχάραν.

Η Μαρία ήκουσε με φρίκην τον Λάζαρον να της όμιλή περί θανάτου και να της συνιστή την θυγατέρα του άρχιερέως Άννα !

Ο θνήσκων ήνοιξε περισσότερον τους όφθαλμούς, σφίγγων την χείρά της, την όποιαν εκράτει, ως να άνέμενεν επιμόνως την απάντησιν της αιτήσεώς του.

ΕΣΩΠΕΡΙΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΚΑΙ ΑΣΥΛΑ

Κατα τὸ 1882 ἡ κόρη ἑνὸς ἱατροῦ τοῦ Neuilly, ἡ δεσποινὴς Edwards, κατώρθωσε νὰ γίνωνται δεκταὶ αἱ γυναῖκες ὡς ἐξωτερικοὶ ἱατροὶ τῶν νοσοκομείων, καὶ διωρίσθη καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Μετὰ τινὰ καιρὸν ἐξανάρχισε ὁ ἀγὼν καὶ τὸ 1885 κατώρθωθῆ νὰ γίνωνται δεκταὶ καὶ ὡς ἐσωτερικοὶ. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐγένοντο δεκταὶ καὶ ὡς ἐσωτερικοὶ δύο νέαι ἐπαρουσιάσθησαν, ἡ δεσποινὴς Edwards, ἡ ὁποία ἔγινε δεκτὴ τὸ προσεχὲς ἔτος ὡς προσωρινὴ ἐσωτερικὴ καὶ ἡ δεσποινὴς Klumpke, ἡ ὁποία ἔγινε ὀριστικῶς δεκτὴ. Καὶ οὕτω ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἐσωτερικοὶ ἱατροὶ γυναῖκες.

Ἡ δεσποινὴς Edwards, ἡ ὁποία ἔπειτα ἔγινεν κυρία Edwards Pilliet, εἶνε σήμερον ἱατρός τοῦ ὑπουργείου τοῦ Ἐμπορίου, τοῦ βρεφοκομείου τοῦ πρώτου διαμερίσματος, τοῦ λυκείου Λαμαρτίνου, καθηγητὴς νοσοκόμων εἰς τὴν Salpêtrière, πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Ἐνώσεως τῶν μητέρων τῶν οικογενειῶν κ.τ.λ. Ἐκτός ἀπὸ τὴν γυναικολογίαν καὶ τὴν παιδιατρικὴν, κλάδου καταλλήλους δια τὴν γυναῖκα ἱατρὸν, κατέγινε καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν νευρικῶν παθήσεων, εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον καὶ ἡ δεσποινὴς Klumpke ἀνεδείχθη.

Αὕτη ἀνήκει εἰς μίαν θαυμασίαν οικογένειαν ἡ μητέρα τῆς ἠθέλησε κάθε κόρη τῆς νὰ ἔχῃ μίαν ἐργασίαν. Ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἔγινε ζωγράφος ἦτο ἡ κληρονόμος τῆς Ροζας Bonheur. Μία ἄλλη ἡ κυρία Robet εἶνε φιλόλογος, ἀστρονόμος καὶ βοηθὸς εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων ἡ τρίτη, ἡ ὁποία ἀπέθανε περιποιουμένη παιδίᾳ ἀσθενῆ ἀπὸ διφθερίτην, ἦτο διακεκριμένη πιανίστρια, ἡ νεώτερα παιζοῦσε ὠραῖο βιολί. Ἡ δεσποινὴς Klumpke ἀπὸ τα ἔτη ὅπου ἦτο ἐσωτερικὴ ἔγινε γνωστὴ δια τὰς μελέτας τῆς δια τὰ μεταδοτικὰ νοσήματα καὶ τὰς διαφόρους παραλυσίας. Τα ἔργα τῆς ἔκαμαν ἀρετὸν θόρυβον, ὥστε οἱ σοφοὶ γάλλοι καὶ ξένοι ἔδωκαν τὸ ὄνομά τῆς εἰς ἓνα εἶδος παραλυσίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται, παραλυσία Klumpke.

Ἡ δεσποινὴς Klumpke ὑπανδρεύθη μὲ τὸν ἱατρὸν Dejerine καθηγητὴν τῆς ἱατρικῆς καὶ ὁ ὁποῖος σήμερον θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος σοφὸς τοῦ κόσμου, δια τὴν μελέτην του δια τὸ νευρικὸν σύστημα. Ἄλλα τα προσωπικὰ ἔργα τῆς συζύγου του διακρίνονται ἀκόμη καὶ πλησίον εἰς τα ἔργα τοῦ σοφοῦ συζύγου. Ἀπὸ δέκα ἔτη ἐκδίδουν καὶ οἱ δύο μαζῇ τὴν θαυμασίαν Ἀνατομίαν τῶν νευρικῶν κέντρων.

Τέσσαρες ἄλλαι γυναῖκες ἔγιναν δεκταὶ ἐσωτερικαί: ἡ δεσποινὴς Wilbouchevitch ἡ ὁποία ὑπανδρεύθη μὲ τὸν κύριον Nageathe. Εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς μετριοφροσύνης. Δὲν θεωρεῖ τίποτε πῶς ἔγινε ἐσωτερικὴ, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ὀμιλοῦν δι' αὐτήν. Ἐγινε δεκτὴ ὡς ἐσωτερικὴ τὸ 1889, καὶ σήμερον εἶνε βοηθὸς εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀσθενῶν παιδίων, ὅπου ἀσχολεῖται περισσότερον εἰς ὀρθοπεδικὰς μελέτας. Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀδίκησε τὴν μητέρα τῆς οικογενείας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ παράδειγμα.

Ἡ δεσποινὴς Monraux, ἡ ὁποία ἤρχισε τὰς σπουδὰς τῆς δια τὴν ἱατρικὴν, εἰς ἡλικίαν δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, εἶνε ἐσωτερικὴ εἰς τὴν Maternité. Ἐκεῖ ἠρραβωνίσθη μὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς εἰς τὸ αὐτὸ νοσοκομεῖον, μὲ τὸν ἱατρὸν Darcagne. Τέλος ἡ δεσποινὴς Μωζερὲ καὶ ἡ δεσποινὴς Φρανσέγγιον κάμνον ἀκόμη τὴν πρακτικὴν τῶν ἀσκησιν ὡς ἐσωτερικαί, ἡ μὲν πρώτη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου, ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὴν Ἐλεημοσύνην.

Τα φρενοκομεῖα μόνον ἔδεχθησαν ὡς ἐσωτερικοὺς ἱατροὺς γυναῖκας πολὺ ἀργότερα, ἂν καὶ εἶνε γνωστὴ ἡ ἰκανότης τῶν εἰς τὴν μελέτην τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Μόνον κατα τὸ 1903 αἱ γυναῖκες ἐγένοντο δεκταὶ ὡς ἐσωτερικαὶ εἰς τα ἄσυλα αὐτά. Καὶ ἐδῶ ὁ νεωτερισμὸς ὀφείλεται εἰς τὰς προσπάθειάς μιᾶς φριτητρίας, τῆς δεσποινίδος Pelletier, εἰς τὴν ὁποίαν ἠρνήθησαν νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, διότι ὁ κανονισμὸς ἀπαίτουσε οἱ προσερχόμενοι νὰ ἔχουν ἀποκτήσει τὰ πολιτικὰ τῶν δικαιώματα. Εἶνε σήμερον ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ville-Ferard. Εἶνε ρουμανίς. «Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς, ἔγραφε ὄχι χωρὶς λυρισμὸν, ἕνας χρονογράφος τὸ 1904, ἐνθουμίζουσι τὸν τόπον τῆς... Ὁ τρόπος τῆς ὀμιλίας τῆς, ἰσχυρὸς καὶ ἀκριβὴς δεικνύει δόσιν ἐνεργείας, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἔδειξεν. Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς εἶνε πολὺ εὐχάριστον, φορεῖ πάντοτε μαῦρα, τὰ ὁποῖα τῆς πηγαινέουσι θαυμάσια»

Ὅσον δια τὸ κτένισμά τῆς εἶνε ἀρκετὰ ἐπιμελημένον καὶ μᾶς δεικνύει ὅτι κάποια φιλαρέσκεια καὶ ἡ φυσικὴ καλαισθησία δὲν εἶνε ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν ἐπιστήμην». Εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν νέαν αὐτήν, ἡ ὁποία λογαριάζεται ἤδη μεταξὺ τῶν σοφῶν, νὰ θεωρῇ τὴν ἐπιστήμην ὡς ἄγιον καὶ μέγαν πρᾶγμα, καὶ ἐπίσης ὡς ἓνα στολισμὸν ἐπὶ πλέον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δας Χ. Μ. Σῦρον. Ἐλήφθη Εὐχαριστίας. Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ καλὴ ἐκλογή.—Κον Σ. Γ. Γ. Ἡράκλειον. Ἡ ἀνεψία σας ἐνεγράφη καὶ τὰ φύλλα τῆς ἐστάλησαν ἀπὸ 1ης Ἰαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ. Καν Μπ. Χ. Ὑδραν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἐάν νομίζετε ὅτι ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆ θὰ σᾶς διασκεδάσῃ, τότε στέλλομεν εὐχαριστίας. Ἐάν ὅμως τοῦτο γίνῃται, ὡς ὑποθέτω, ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀδρότητα, τότε ὄχι. Διὰ τὰ πέντε ἐξ φύλλα οὕτε λόγος νὰ γίνῃ.—Δα Στ. Γ. Νοβοροσίσκη. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 56 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω καὶ ἀποστέλλω ζητηθέντα βιβλία.—Καν Χ. Κ. Τύρναβον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἡ ἀντίληψις σας ὀρθοτάτη, δυστυχῶς οὕτω κρίνεται παρ' ὅλων καὶ μέχρι τοῦδε ἔβλαψεν ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ. Τὸ τῆς 8ης δὲν ἐλάθετε, διότι ὡς κατ' ἔτος δὲν ἐξεδόθη. Τὸ τῆς 15ης ὅμως ἐστάλη, θὰ σταλῇ καὶ πάλιν. Καν Ὁλ. Μπ. Simbellawein Φρ. 24 ἐλήφθησαν. Ἀποδείξεις ἀποστέλλεται. Εὐχαριστίας.—Καν Μ.Β. Ζαγαζίκιον. Ἡ ἐπιστολή σας, ὡς καὶ τὰ 80 φρ. χρ. ἐλήφθησαν. Σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ τὴν εὐγενῆ φροντίδα. Τὰ φύλλα τῆς κ. Β. καὶ τῆς κ. Ἐφ. εἶχον διακοπὴ διότι ἐπεστράφησαν. Ὅστε δὲν πταίωμεν ἡμεῖς. Προσεχῶς ἔχετε ἐπιστολήν μου μετὰ τῆς ζητουμένης ἀποδείξεως.—Καν Εὐ. Μ. Π. Ζαγαζίγ. Τὸ πρᾶγμα δι' ἐμὲ εἶναι ἀκατανόητον. Ἡδὴ λαμβάνετε τακτικῶς εἰς Ζαγαζίγ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.—Καν Τρ. Σόφιαν. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Καν Α. Τρ. Κεβάλλαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Α. Α. Ἀγγιλιον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Δα Ε. Κ. Ἅγιον Γεώργιον Βώλου. Ἐλήφθη Εὐχαριστίας. Τὰ φύλλα στέλλονται καὶ πάλιν

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πυκτὴ. Εἶτε δι' ἐπίσημον γεῦμα τὴν θέλετε, εἶτε δι' οἰκογενειακὸν ἢ καλὴ πυκτὴ ἀπαιτεῖ πρώτον ζουμί κρέατος δυνατὸν καὶ ξεπαχιασμένον. Τὸ ζουμί αὐτὸ καθαρίζετε καὶ κρῖνετε νοστιμότερον, προσθέτουσα 100 δράμια κημὰ περασμένον ἀπὸ τὴν μηχανὴν ἢ λεπτοκομμένον, ὀλίγο καρότο καὶ σέλιον, 2 ἄσπρα αὐγῶν, τὸν χυμὸν ἑνὸς λεμονίου καὶ ἑνὸς ποστοκαλιοῦ μισθὸ ποτῆρι ἄσπρο κρασί καὶ 10-15 φύλλα τζελατινας. Τὰ βάζετε εἰς τὴν φωτιάν, καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν 2 ὥρας καὶ τὸ περνᾶτε ἀπὸ πανί.

Ἄν ἔχετε ἀφνης foie-gres τὸ βγάζετε ἀπὸ τὸ κουτί, τὸ κόπτετε εἰς ὀμοιόμορφα ἐπιμήκη ἢ στρογγυλὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα παρατάσσετε γύρω, γύρω εἰς τὴν φόρμαν σας ὡς στεφάνι κανονικόν. Εἰς τὸ βάθος τῆς φόρμας σχηματίζετε, μὲ τὸ ἄσπρον πηκτοῦ αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον κόπτετε εἰς σχήματα πετάλων μαργαρίτας, μίαν ἢ δύο μαργαρίτας. Μὲ ἓνα δύο κλώνους μαϊντανὸ γίνεται ὁ μίσχος καὶ τὰ φύλλα τῆς. Ἐπειτα τοποθετεῖτε τὴν φόρμαν μέσα εἰς δοχεῖον μέγαλον στρωμένον μὲ πάγον. Βάζετε καὶ ὀλόγουρα πάγον, καὶ γίνετε ἔπειτα μέσα τὸ ἐτοιμασθὲν ζουμί. Σκεπάζετε ἀπὸ πάνω καὶ βάζετε καὶ ἀπὸ πάνω πάγον. Ὅταν θὰ σερβίρετε βουτάτε τὴν φόρμαν εἰς ζεστὸ νερὸ καὶ τὴν ἀναστρέφετε εἰς στρογγυλὴν πιπέταν, τὴν ὁποίαν στολίζετε, γύρω μὲ ἄσπρα καὶ κίτρινα αὐγῶν φιλοκομμένα, μὲ καρότα φιλοκομμένα καὶ μὲ μαϊντανό, ὄλα καρωμένα σαλάταν στεγνὴν.